

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΡΟΜΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ.

—ο—

Εἰς Νεοβόρσκον τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει εὐρύχωρον κτήριον, τέσσαρας ἔχον ὁροφάς, ὅπου δὲ φοιτῶσι δύο περίπου χιλιάδες μαθητῶν ἑκατέρου τοῦ φύλου. Αἱ θύραι τῶν παραδόσεων ἀνοίγουσιν ἅπασαι ἐπὶ μεγάλης τιπὸς κλίμακος, ἧς ἐκτείνεται καθ' ὅλον τὸ ὕψος τῆς οἰκίας καὶ ἀφίνει ἐν τῷ κέντρῳ κανόν τι δέκα περίπου ποδῶν ἀπλὴ ἐξύλινος κιγκλὶς ἐκτείνεται κατὰ μήκος τῆς κλίμακος.

Μία τῶν διδασκαλιστῶν, ἡ μὲν Ἀριστον, ἐνῶ παρέδιδεν εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ σχολείου τῶν κορασίων, τὸ εὐρίσκόμενον εἰς τὴν δευτέραν ὁροφὴν, κατελήφθη εἴρνης ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως, ἧς κατετρόμαξε τὰς νέας μαθητριάς της. Τινὲς αὐτῶν θέλουσαι νὰ τὴν βοηθήσωσιν, ἔτρεξαν μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν πορτακιμένην αἰθυσαν, κραζουσαι αὐτῶν ὕδωρ! ὕδωρ! φέρετε ὕδωρ! Αἱ μαθήτριάς ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, τρομαχασαί, ἐνόμισαν, ὅτι ἐξέρραγη πυρκαϊά, καὶ ὥρμησαν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, κραυγάζουσαι καὶ αὐταί, «ἐπλάσε φωτιά» Ὁ θόρυβος οὗτος καὶ αἱ κραυγαὶ διεδόθησαν πάραυτα καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ χωρίσματος τῶν ἀρρένων ἐκράτησε μετὰ σταθερότητος τὴν ὁρμὴν τῶν μαθητῶν του· ἀλλ' ἡ διευθύντρια τῆς προκαταρκτικῆς σχολῆς, ἐνῶ ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ πληροφορηθῇ τί εἶρεχε, τὰ παιδιὰ, διωκόμενα ὑπὸ ἀπεριγράπτου τρόμου, συνέρρευσαν ἐπὶ τῆς κλίμακος μετὰ τῶσπι ὁρμῇ, ὥστε παρέσυραν καὶ αὐτὴν τὴν διδασκάλισσαν.

Εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα, ὃ ὠθισμὸς ἦτο εἰς μεγάλητερος. Ἡ πύλη τοῦ σχολείου ἦτο κλεισμένη. Τὰ πρῶτα, ὅσα κατέβησαν παιδιὰ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀνοίξωσι, καὶ τὸ αὖξον ἀκαταπαύστως κύμα τῶν παιδίων, τὸ ὁρμῶν ἐκ τῆς ἀνωτέρας ὁροφῆς, κατέκλυσε τὴν κλίμακον. Οὕτως ἡ κιγκλὶς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθεῖν εἰς τὸ πιεζόν αὐτὴν βάρος καί... θραύεται! τὰ δὲ δυστυχῆ τέκνα πίπτουσι τότε ὅλα φύρδην μίνδην ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκεῖνο εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἄς φαντασθῇ ἕκαστος τὰς κραυγὰς, τὸν τρόμον, τὴν φρίκην τοῦ θαύματος τούτου! Ἐντὸς μ. ἄς στιγμῆς τὸ ἀνοικτὸν ἐκεῖνο βάραθρον εἶχε πληρωθῇ μέχρι τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς οἰκίας. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πολλὰ τῶν τέκνων καταληφθέντα ὑπὸ τρόμου ἐρρίπτοντο ἀπὸ τὰ παραθυρά εἰς τὴν ὁδόν, καὶ ἄλλα μὲν αὐτῶν ἐφρονέθησαν, ἄλλα δὲ βαρέως ἐπληγώθησαν.

Εἰς τὴν ἀνήκουστον ταύτην καταστροφὴν, τὴν ἀνευ αἰτίας πηγάσαν, 49 παιδιὰ καὶ κοράσια ἀπώλεσθησαν, 38 ἐπληγώθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον βαρέως, ἀλλ' ὑπείθετο, ὅτι εἴκοσι περίπου εἰσέτι πρέπει νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸν νεκρὸν τούτων καταλογόν.

Ἡ καρδία φρίττει εἰς τὴν ἀνάμνησιν μόνην τῆς σκηνῆς ταύτης, τοῦ θανάτου, λέγει ὁ Ταχυδρόμος

τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅθεν ἐρανίσθημεν ταῦτα, καὶ ὁ κάλαμος ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ τὸ αἰσθημα τῆς φρίκης καὶ τοῦ ἐλέους, ὅπερ διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν! Τίς δὲ θέλει περιγράψῃ καὶ τὴν κατάστασιν τῶν δυστυχῶν γονέων, τῶν ἀδελφῶν, τῶν συγγενῶν, οἵτινες πέμψαντες τὴν πρῶτην τὰ τέκνα των, ὕγειν καὶ περιχαρῇ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπανέβρισκον αὐτὰ μετὰ τινος ὥρας νεκρὰ καὶ ἄμορφα. Ἄ! τοιαῦτα θλίψεις δὲν περιγράφονται!

ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ ΜΑΝΙΑ.

—ο—

Τακτικῶς καθ' ἕκαστον μῆνα, ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, πρωτεύουσα τῆς Καλλιφορνίας, γίνεται παραναλωμα πυρκαϊᾶς.

Εἶναι δύο ἔτη ἀφ' ὅτου τὸ πῦρ κατηνάλωσεν ὑπὲρ τὰ τρία δυσκατομύρια εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ἰδοὺ τί ἀποικὸς τις διηγείται περὶ τινος ἐκ τῶν ἐσχάτων συμφορῶν. Εἰκοσιπέντε χαρτοπαίχται ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέψαν αἱ πρῶται φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς. ἦσαν δὲ ἐξ ὧν τῶν ἐθνῶν τῆς ὕδρορείου σφαίρας, Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Ἰσπανοὶ, Ἀμερικανοί, Περουβιανοί, Ἀραβες ἐκ Μασκάτης, εἰς Κινέζους, τρεῖς Ἰνδοὶ ἐκ τῆς νήσου τοῦ Γάγγου.

Αἱ χρυσαὶ δεύπαια τεθεϊμένοι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφάνιντο ὡς ἀναβαίνουσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἕκαστου τῶν παρακαθημένων, καὶ τοὺς ἐχρωμάτιζον μὲ ὑπέξανθον βαφῆν.

Ἐν τῷ ἅλῳ δὲ ὁ κρατῶν τὴν κυθίδα μὲ τοὺς κύβους ἐφώναξεν, — Εἰς τί μέρος εἶναι ἡ πυρκαϊά; — Ἐντὸς βολῆς πιστολίου. — Δὲν πειράζει, ἄς παίξωμεν ἀκόμη.

Ἐπαίξαν λοιπὸν ὡς φρενητιῶντες, μὲ πάθος, μὲ μανίαν. Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπανάλαβε φωνὴ τις, — Προῶδευε πολὺ ἡ πυρκαϊά; — Ἐρθασεν εἰς τὸ πλησίον κτίριον. — Δὲν πειράζει, ἄς ἐξακολουθῶμεν νὰ παίξωμεν.

Καὶ ἤρχισαν πάλιν τὸ παίγνιδιον. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον τοῦτο θέρη, ἀλλὰ πυρετὸς μέχρι παραφροσύνης.

Μετὰ μίαν στιγμὴν αἱ λάμψεις τῆς φλογὸς ἐπιπτον ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν εἰκοσιπέντε ματωθῶν, ἢ μᾶλλον εἰκοσιπέντε δαιμόνων τοῦ ἄδου.

Καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τῶν παιζόντων, (Γάλλος) ἠθέλησε γὰρ προσποιηθῇ τὸν ἀστυν, καὶ ἀπεινόμενος πρὸς τὸν ὑπρέτην τοῦ Ξενοδοχείου ἐφώναξε. — Περιττὸν νὰ καίωνται αἱ λαμπάδες, εἴθε τα κηρία, ἀρκετὰ μᾶς φέγγει ἡ πυρκαϊά. ἄς ἐξακολουθῶμεν νὰ παίξωμεν. — [Ναί, ναί, ἄς παίξωμεν, ἐπανάλαβεν 25 φωναὶ φρενητιῶσαι ἀπὸ ἀπληστίας καὶ ἀναισθησίας.

Μετὰ μ. ἄς στιγμῆς σιωπῆς,

Σταθήτε ελίγον υπέλαβεν Ἀγγλος τις φλεγ-
ματικώτερος ὢτων ἄλλων, πάστον [προσθεύσε τὸ πῦρ.
— Μιλόρδε, τὸ πῦρ ἔφθασεν εἰς τὸ κατώγειον.
— Μικρὰ πράγματα! εὐθὺς οὖν δ' Ἀραψ τῆς
Μασκάτης, ἔχω ἀκόμη τὸ γαταγαγιόν μου εἰς τὴν
θήκην του. Ἄς ἐξακολουθῶμεν τὸ παιγνίδιον μας.

Παίζουσιν, ἀλλ' ἡ κλίμαξ τρίζει, ἡ ὁροφὴ κλη-
νίζεται. Συγκεχυμένοι στεναγμοὶ ἀκούονται. Γυνή
τις ἐκτὴ ζωσα. — Δὲν πειράζει, ἂς παίζωμεν.
Ἰσπανός τις ἀναβάνει ἐπὶ τινος θρανίου διὰ νὰ ὁμι-
λήσῃ ὡς ἐκ βήματος.

— Κύριοι, εἶπεν, ἰδοὺ ἂν πιστόλισιν γαμάτων, ὁ
πρῶτος εἰς δ' ἐπέλθει ἡ ἰδέα νὰ ἀφήτῃ τὸ παιγνί-
διον θὰ φανευθῇ ἐν τῷ ἄμα. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον
ὅστις θελήσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἄς παί-
ξωμεν. — Ναι, ἂς παίζωμεν, ἐπανελάθον καὶ αἱ
25 φωναί. Ἐν τούτοις νέφος κυκλοῦν τοὺς πνίγει.
— Ἐ! παλληκάρι, εἶνα ποτήρι νερόν φέρε μου' ἐ-
πύγηκα. — Ὁ Γάλλος ἐπύγηκεν ὡς νὰ ἦτο γυνή.
— Παλληκάρι, μὴ λητμονήσῃς νὰ βάλῃς ἄθλη τῆς
πορτοκαλλίας εἰς τὸ ποτήριον τοῦ νεροῦ.

Ἐνῷ δ' Ἀμερικανὸς ἐσκοπτεν οὕτω, δοκός τις ἐ-
κόπη ἀπὸ τὴν ὁροφὴν, συμπαρασύρουσα δέκα τῶν πα-
ρακαθημένων διὰ τῆς πτώσεώς της.

Μετά τὸν δευτέρον λεπτόν θὰ ἐχάνοντο ὅλοι ἐν μέ-
σῳ τῶν καπνίζόντων ἐρειπίων. — Κύριοι, εἶπεν ὁ
Ἀγγλος, μένουν ἀκόμη τρία σανίδια ἀδλαβῇ' ὑπάρ-
χουν δὲ ἀκόμη τριάκοντα χιλιάδες φράγκων ἐπὶ τοῦ
τάπητος. Ἄς παίζωμεν ἀκόμη. — Ἄλλ' ἡ φλόξ ἀνα-
βάνει' μετὰ τὸν δευτέρον θέλει μᾶς καύσει τοὺς πό-
δας μὲ τὴν πυρίνην της γλώσσαν. — Ἐμπρός, ἂς
παίζωμεν, ἂς παίζωμεν.

Οἱ τοῖχοι διηρέθησαν εἰς τέσσαρα' ἀπὸ τοῦ δεκα-
πέντε παίκτης, οἵτινες εἶχον μείνει, δεκαεφθεῖς
συμπαρασύρθησαν μετὰ τῶν ἐρειπίων. Ἐβλεπαν δὲ δύο.
Ἦσαν ὁ Ἀραψ τῆς Μασκάτης, καὶ ὁ Γάλλος. Ἐστα-
μάτησαν πλησίον λίθου τινός, ἡ πυρκαϊὰ ἐξηκολού-
θησεν αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἐξηκολούθουν νὰ παίζωσι.

Δ. Ν. Μ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΦΡΙΚΩΔΕΣ.

Γεγραμμένον παρα τοῦ Κ... πρὸς τινὰ
τῶν φίλων του.

— 0 —

Θέλω σοὶ ἐμπιστευθῇ, φίλτατε, φρικῶδες ἀπόρ-
ρητον, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς σὲ δύναμαι νὰ εἶπω. Ὁ
γάμος τῆς Κ. Βιλδὰς μετὰ τοῦ νέου Σαμβ.λλ ἐωρ-
τάσθη χθές ὡς γαίτων, ἡμῶν ὑποχρεωμένος νὰ
παρευρεθῇ. Γνωρίζεις τὸν Κ. Βιλδὰς, ἔχει φυσιο-
γνωμίαν ἀπαίσιον διὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε τὸν ἀπε-
στρεφόμην. Τὸν παρετήρουν χθές ἐν μέσῳ ὧλων ἐ-

κείνων τῶν πανηγυρίζόντων ἂντι τοῦ νὰ συμμερισθῇ
τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ γαμβροῦ του καὶ τῆς θυγατρὸς
του, ἐφάνηκε ὅτι ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων ἦτο φορτίον
δι' αὐτόν. ὅταν ἔφθασεν ἡ ὥρα ν' ἀποσυρθῶμεν, μὲ
ὠδήγησαν εἰς τὴν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτον ὑπεράνω
τῆς μεγάλης αὐλῆς. Μολὶς ἤρχισα νὰ ἀποκοιμῶμαι,
ὅτε ἀφωπνίσθη ὑπὸ βωθοῦ κρότου, ἐποκάτωθεν τῆς
κεφαλῆς μου. Ἐπρόσεξα, καὶ ἤκουά τινα σύροντα
ἀλύτεις, καὶ καταβαίνοντα βαθμίδας τινάς. Συγ-
χρόνως θύρα τις τοῦ δωματίου μου ἠεώχθη ὁ
ἤχος τῶν ἀλύσεων ἀνεδιπλασιάσθη ὁ φέρων αὐτὰς
ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἐστίαν ἔκλειπται δαυλοῦς
τινας ἡμισθέτους, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐπιτύμβιον·
« Ἀ! πόσον καιρὸν ἔχω νὰ θερμαθῶ! » Τὸ ὁμο-
λογῶ, φίλτατε, ἐφοβήθη. Ἐλαβὼ τὸ ξίφος μου διὰ
νὰ δυνθῶ νὰ ὑπερασπισθῶ ἡμίαντις ἡτύχως τὰ
παραπετάσματά μου. Εἰς τὸ ἐκ τῶν δαυλῶν ἀμυ-
δρὸν φῶς, διέκρινα γέροντα ἰσχνὸν καὶ ἡμίγυμον,
μὲ κεφαλὴν φαλακρὰν, καὶ μὲ γενειάδα πολιάν. Ἐ-
πλησίασε πᾶς τρεμούσας χεῖράς του εἰς τοὺς ἀνθρακας.
Ἡ θέα αὐτῇ μὲ συνεκίνησεν. Ἐφ' ὃ ἐγὼ τὸν παρε-
τήρουν, εἰς τὸ ἐκ τῶν δαυλῶν παραγόμενον φῶς,
ἔστρεψε τοὺς ὀρθλαμούς πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς εἰσ-
ῆλθεν ἐκύτταζεν ἀτκαρδμυκτὶ τὸ ἔδαφος, καὶ παρε-
δόθη εἰς ἀλλόκοτον θλῖψιν. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐ-
γονάτισε, κυτῶν τὴν γῆν μὲ τὸ μέτωπόν του. Τὸν
ἤκουσα νὰ λέγῃ ὁλοφύων « Θεέ μου! ὦ θεέ μου! »
... Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐταράχθησαν τὰ παραπετάσματά
μου, στραφείς μὲ φρίκην, « Ὑπάρχει τις, εἶπεν,
ὕπάρχει τις εἰς τὴν κλίνην ταύτην; » Ναι, τῷ
ἀπεκρίθην, ἀνοίγων ἐντελῶς τὰ παραπετάσματά μου.
Ἀλλὰ τίς εἶ; οἱ θρῆνοί του τὸν ἐμπόδισαν νὰ λα-
λήτῃ μὲ ἕκα με σημείον διὰ τῆς χειρὸς ὅτι τὸν ἐκ-
λείπει ἡ φωνή. Τέλος κατεπραύθη « Εἶμαι ὁ δυσ-
τυχέστατος τῶν ἀνθρώπων, μὲ εἶπε· δὲν ἐχρηάζετο
ἴσως νὰ προσθέτω περισσώτερον, ἀλλ' εἶναι τοσαῦτα
ἔτη καθ' ἃ δὲν εἶδον οὐδένα, ὥστε ἡ ἡδονὴ τὸ νὰ ὁμι-
λήσω πρὸς ἕνα τῶν ὁμοίων μου μὲ παρασύρει. Μὴ
φοβῆσαι, ἔλθε νὰ καθήσῃς πλησίον τῆς ἐστίας ταύ-
της, εὐσπλαγχνίσθητί με· ἀκούων με, θὰ μετριάσῃς
τὰ δεινά μου. Τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον εἶχον, διεδέχθη
συμπαθὲς κίνημα· ἐκάθησα παρ' αὐτῷ. Τὸ δεῖγμα
τοῦτο τῆς ἐμπιστοσύνης τὸν συνεκίνησεν· ἔλαβε τὴν
χεῖρα μου, καὶ τὴν κατέβρεξεν ἀπὸ δάκρυα. « Ἀν-
θρώπε ἀγαθὲ, μὲ εἶπε, σπεῦσον νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν
περιέργειάν μου, εἰπέ μοι διατὶ κατεικίεις εἰς τὸ δω-
μάτιον, τοῦτο ὅπερ οὐδέποτε ἐκατεικίθη; τί σημά-
νουν οἱ κρότοι τοὺς ὁποίους τὴν πρῶτα ἤκουσα; τί
ἐκτακτον συνέβη σήμερον εἰς τὸν πύργον τοῦτον; »
Ὅτε τῷ ἀνῆγγειλον τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τοῦ
Βιλδὰς, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. « Ὁ
Βιλδὰς ἔχει θυγατέρα, ὑπανδρεύθη!... Μέγιστε
Θεέ! κατὰστησον αὐτὴν εὐτυχῇ! ποίησον πρὸ πάντων
ὥστε ἡ καρδιά της νὰ ἀγνοῇ τὸ ἐγκλημα. Μάθε
τέλος ποῖος εἶμαι... Λαλεῖς πρὸς τὸν πατέρα τοῦ
Βιλδὰς... τοῦ σκληροῦ Βιλδὰς. Ἀλλ' ἔχω τὸ δι-
κώμα νὰ παραποιῶμαι; δύναμαι νὰ τὸν κατηγορῶ. »